

не ни трѣбватъ. Тѣ ще ни развалятъ ротитѣ. Каквото щете ги правете, но ний въ ротитѣ си не ги щемъ.

А горкитѣ опълченци осѣдени отъ ротнитѣ си командири на испѣждане, съ наведени отъ срамъ и скръбъ глави, чакаха рѣшевието на своята участъ.

Поручикъ Филовъ, като видѣ, че ротнитѣ командири настояваха на своето искание, да се признаятъ опълченцитѣ негодни, отиде при дружинния командиръ и му доложи за това.

— Наистива, тѣзи хора сж твърдѣ слаби и ще развалятъ ротитѣ, отговорилъ Подполковникъ Калитинъ.

При всичко това за голѣмо неудоволствие на Усова, Живарева и Стеселя, дружинния командиръ заповѣда опълченцитѣ да се оставятъ въ ротитѣ.

По-горѣ бѣхъ казалъ, че офицеритѣ отъ 3-та дружина се бѣха раздѣлили на двѣ групи. — Едната състоеше отъ офицеритѣ Туркестанци на чело съ Подполковникъ Калитинъ, къмъ която се бѣха присѣдинили, и не туркестанцитѣ Штабсъ Капитанъ Усовъ и Подпоручикъ Бѣляевъ. Втората группа — отъ останалитѣ офицери, но безъ водителъ. Группитѣ бѣха кръстени отъ Подполковникъ Калитина първата „Штрафованные“; втората — „Безпорочно-служащiе“. Членоветѣ отъ първата группа бѣха сплотени (ако това можеше да се нарѣче сплотяване) като единъ челоуѣкъ и се управляваха отъ една воля, — волята на дружинния командиръ: „волнодумство и разномислие“, поне вънкашно, между членоветѣ ѝ не сжществувахе. Каквото кажеше командира ѝ, то биваше свято.

— Дрянъ народъ сж тѣзи Българи, казваше дружинния командиръ.

— Дрянъ народъ сж Българитѣ, като ехо, повтаряше групата на штрафованитѣ.

— Не може да се не отдаде справедливостъта на тѣзи „Булгарци“, че сж способенъ и нравственъ народъ, казваше нѣкой пѣтъ Подполковникъ Калитинъ, когато биваше въ добро расположение и ехото повтаряше и тия думи. Наистина, имаше въ тази группа